

kan vara. Men vems är felet? Jo, den där fördömda svar-
tingens, vars fjäderprydda huvud blott är en yard ifrån mig.

Förlåt mej, god vänner, att den unga dandyn Fred Maning
vid den tanken ilsknade till! Som en glupsk haj kastade jag
mig över honom och doppade honom, varvid jag även fick
göra honom sällskap ett stycke ned i djupet. Då det bar i väg
under vattnet hörde jag en skallande skrattsalva och ropet
'*Utu!*' Medan vi voro under vattnet hörde jag ett brak. Vad
kunde det vara? Jo, min gentila redingot, som den uslingen
fått fatt i och som nu brast i ryggen och slets i två halvor!
Åh, om blott ej mina pistoler voro genomdränkta och fäng-
krutet borta, så skulle du döden dö, Caliban! Men jag kan
använda kolven som klubba, tänkte jag och grep i fickan
efter den ena — borta — sedan efter den andra — också
borta! Båda hade gått till botten, då jag stod på huvudet.
Well, det var ingenting att göra åt saken. Jag såg att vi
med fart drevo förbi en sandrevel, som sköt ut från fast-
landet. Om den ej kan nås, tar ebben oss till havs. Båda
hade vi samma tanke, och vi lyckades att kravla oss upp
innan det blev för sent.

Någonting mellan skrik, tjut och hurrarop, hälsade oss, då
vi kommo på benen. En engelsk röst höres ropa: 'Good on
You!' Ena halvan av rocken hänger ned från min högra
armbåge och den andra från min vänstra, en smal trasa
av kragen sitter kvar om halsen. Jag är omgiven av hela
hopen infödingar, som hoppa, dansa och skratta. Tre engels-
män befinna sig också i högen. De dunka mig välmenande
i ryggen. Så kommer min saltvattensbekantskap upp och
armbågar sig fram genom folkhopen. Han ser komiskt
arg ut och slår sig upprepade gånger med flata handen på
låret och hoppar för vart slag upp några fot från marken,
tjutande 'Hu-hu! Hu-hu!'

'Vad menar karlen med det?' frågade jag landsmännen.

'Han utmanar er på en brottningskamp', svarade en av
dem. 'Det är för att få '*Utu*'.